

آقای مهندس تابش، رئیس وقت بنیاد مسکن کشور که تبعات اجتماعی اسکان موقت را در زلزله رودبار مشاهده کرده بود، تلاش می‌کرد تا در زلزله ارسباران این مرحله را حذف کنیم.

جلساتی با حضور تعداد محدودی از وزرا و به ریاست معاون اول رئیس جمهور، آقای دکتر رحیمی، در استان تشکیل و تصمیمات آن به عنوان مصوبه هیأت وزیران لحاظ شده و مبنای عمل قرار می‌گرفت. در یکی از این جلسات، دکتر رحیمی گفت: «شما باید ۲۰ هزار واحد مسکونی روستایی را در عرض دو ماه بسازید و تحویل بدهید.» در همان جلسه، مبلغ وام و کمک بلاعوض نیز مشخص شد. تصمیم بسیار بزرگی بود.

یک روز مرا برای سخنرانی به دانشگاه تبریز دعوت کرده بودند. تعدادی از دانشجویان به روند بازسازی مناطق زلزله‌زده اعتراض کردند. من روند بازسازی را تشریح کردم و گفتم: «شما فقط تشریف ببرید و در منزلتان در یک محیط راحت و به دور از گرما و سرما بنشینید و شروع کنید و بگویید: «یک، یعنی یک واحد مسکونی ساخته شد. دو، یعنی دو واحد مسکونی ساخته شد. همینطور تا ۲۰ هزار بشمارید. ببینید که چقدر زمان می‌برد؟ پس کمی با انصاف باشید.»

علاوه بر حجم کار، تأمین مصالح نیز ملاحظاتی داشت. مثلاً فولاد قوطی‌های ستون خانه‌ها در جای دیگری نورد می‌شد. در استان دیگری جوش می‌خورد و برای نصب به روستاهای ما می‌رفت. در استان خودمان کارخانه‌های ماسه‌شویی پاسخگوی نیاز ما برای ساخت و ساز نبود. به همین دلیل ماسه از «خوی» می‌آمد. به همین منوال، با تأمین سایر مصالح، بازسازی و نوسازی واحدهای مسکونی، چند روز پس از وقوع زلزله آغاز شد.

باکاروان مدیران

بنده حداقل هفته‌ای چهار روز در مناطق زلزله زده بودم. روزهای جمعه، به همراه دکتر بیگی استاندار وقت و رؤسای

برای اولین بار در کشور مطرح شد که اسکان اضطراری را مستقیماً به اسکان دائم وصل کنیم. اسکان اضطراری، تأمین چادر، ایجاد اردوگاه و ارائه خدمات اولیه را شامل می‌شود تا آسیب‌دیده بتواند خود را به اسکان موقت برساند